2025/781

15.4.2025

DECYZJA RADY (WPZiB) 2025/781

z dnia 14 kwietnia 2025 r.

w sprawie wsparcia planu działania z Siěm Réab – Angkoru dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 ust. 1 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej z 2016 r. identyfikuje globalne wyzwania i zagrożenia oraz apeluje o międzynarodowy porządek oparty na określonych zasadach, którego podstawę stanowią skuteczny multilateralizm i dobrze funkcjonujące instytucje międzynarodowe. Wsparcie wprowadzania w życie Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją") przyczynia się do zwiększenia bezpieczeństwa ludzi, jak przewidziano w globalnej strategii.

(2) Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu weszła w życie 1 marca 1999 r. Stanowi ona jedyny instrument międzynarodowy zapewniający kompleksową reakcję w celu położenia kresu cierpieniu i ofiarom powodowanym przez miny przeciwpiechotne, w tym poprzez zakaz ich używania, składowania, produkcji, handlu nimi, ich przekazywania oraz zapewnienie ich zniszczenia, a także zapewnienie pomocy ofiarom.

(3) W dniu 27 maja 2024 r. Rada przyjęła konkluzje dotyczące stanowiska UE w sprawie zaostrzenia zakazu stosowania min przeciwpiechotnych z myślą o 5. konferencji przeglądowej Konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych.

(4) Unia przyczyniła się do upowszechnienia i wprowadzania w życie konwencji poprzez wspólne działanie Rady 2008/487/WPZiB ([1]); decyzję Rady 2012/700/WPZiB ([2]); decyzję Rady (WPZiB) 2017/1428 ([3]) (zmienioną decyzją Rady (WPZiB) 2021/905 ([4])); oraz decyzję Rady (WPZiB) 2021/257 ([5]).

(5) Na 5. konferencji przeglądowej konwencji, która odbyła się w Siěm Réab w Kambodży w 2024 r., państwa-strony przyjęły plan działania z Siěm Réab – Angkoru na lata 2025–2029. Plan działania określa program działania dla państw-stron w zakresie wprowadzania w życie i upowszechniania konwencji w oparciu o osiągnięcia poprzednich planów działania,

([1]) Wspólne działanie Rady 2008/487/WPZiB z dnia 23 czerwca 2008 r. wspierające w ramach Europejskiej strategii bezpieczeństwa powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 165 z 26.6.2008, s. 41, ELI: http://data.europa.eu/eli/joint_action/2008/487/oj).

([2]) Decyzja Rady 2012/700/WPZiB z dnia 13 listopada 2012 r. w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa wspierającej realizację planu działania z Cartageny na lata 2010–2014 przyjętego przez państwa strony Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 314 z 14.11.2012, s. 40, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2012/700/oj).

([3]) Decyzja Rady (WPZiB) 2017/1428 z dnia 4 sierpnia 2017 r. w sprawie wsparcia realizacji planu działania z Maputo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 204 z 5.8.2017, s. 101, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2017/1428/oj).

([4]) Decyzja Rady (WPZiB) 2020/905 z dnia 29 czerwca 2020 r. zmieniająca decyzję (WPZiB) 2017/1428 w sprawie wsparcia realizacji planu działania z Maputo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 207 z 30.6.2020, s. 35, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2020/905/oj).

([5]) Decyzja Rady (WPZiB) 2021/257 z dnia 18 lutego 2021 r. w sprawie wsparcia Planu działania z Oslo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 58 z 19.2.2021, s. 41, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2021/257/oj).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia w dalszym ciągu przyczynia się do wprowadzania w życie i upowszechniania Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją") poprzez działanie operacyjne wspierające plan działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2. Celem działania, o którym mowa w ust. 1, jest wspieranie:

a) szerszego wdrażania art. 5 konwencji;

b) szerszej realizacji opartego na prawach podejścia do „pomocy dla ofiar" (art. 6 ust. 3 konwencji);

c) propagowania konwencji i jej zasad oraz przystępowania do niej;

d) przestrzegania art. 3 konwencji, w tym poprzez wspieranie współpracy i pomocy;

e) propagowania wdrażania krajowych środków realizacji na podstawie art. 9 konwencji; oraz

f) pokazywania zaangażowania Unii i państw członkowskich na rzecz konwencji.

3. Cele, o których mowa w ust. 2, są realizowane w taki sposób, aby wzmocnić związaną z konwencją tradycję partnerstwa i współpracy między państwami, organizacjami pozarządowymi i innymi organizacjami, w tym przedstawicielami społeczności, których dotyczy problem min. Wszystkie działania mają zapewniać inkluzywne podejście na wszystkich poziomach.

4. Szczegółowy opis działania, o którym mowa w ust. 1, zamieszczono w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „wysokim przedstawicielem").

2. Techniczną realizację działania, o którym mowa w art. 1, powierza się jednostce wspierającej realizację konwencji reprezentowanej przez Genewskie Międzynarodowe Centrum Humanitarnego Rozminowywania.

3. Jednostka wspierająca realizację konwencji wykonuje zadania, o których mowa w ust. 2, pod kierownictwem wysokiego przedstawiciela. W tym celu wysoki przedstawiciel dokonuje niezbędnych ustaleń z Genewskim Międzynarodowym Centrum Humanitarnego Rozminowywania.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację działania, o którym mowa w art. 1, wynosi 2 700 000,00 EUR.

2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty odniesienia określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami pokrywanymi z kwoty odniesienia określonej w ust. 1. W tym celu zawiera z Genewskim Międzynarodowym Centrum Humanitarnego Rozminowywania umowę w sprawie finansowania, która zobowiązuje jednostkę wspierającą realizację konwencji do zapewnienia wyeksponowania wkładu Unii stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dąży do zawarcia umowy w sprawie finansowania, o której mowa w ust. 3, w jak najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Komisja informuje Radę o wszelkich trudnościach związanych z zawarciem umowy w sprawie finansowania oraz o dacie zawarcia tej umowy.

5. Jednostka wspierająca realizację konwencji wykonuje działanie, o którym mowa w art. 1, zgodnie z decyzją w sprawie poprawy zarządzania finansowego i przejrzystości działań w ramach tej jednostki podjętą w 2015 r. na czternastym posiedzeniu państw-stron. Jednostka wspierająca realizację konwencji dostarcza, oprócz innych sprawozdań, sprawozdania opisowe i kwartalne oraz ramy logiczne i matrycę działań zgodnie z załącznikiem.

Artykuł 4

1. Wysoki przedstawiciel informuje Radę o wynikach wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez jednostkę wspierającą realizację konwencji. Na podstawie tych sprawozdań Rada dokonuje oceny.

2. Komisja dostarcza informacji na temat aspektów finansowych wykonania niniejszej decyzji.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

2. Niniejsza decyzja wygasa 48 miesięcy od dnia zawarcia umowy w sprawie finansowania, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub sześć miesięcy od dnia przyjęcia niniejszej umowy, jeżeli umowa w sprawie finansowania nie zostanie zawarta w tym okresie.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2025 r.

W imieniu Rady

Przewodnicząca

K. KALLAS

ZAŁĄCZNIK

DOKUMENT PROJEKTOWY

Działania wspierające wprowadzanie w życie konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych i jej planu działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029

1. **Cel**

Przyczynianie się do zwiększenia bezpieczeństwa ludzi, poprzez propagowanie akceptacji zasad, zwiększenia odpowiedzialności na szczeblu krajowym i wprowadzenia w życie Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych" lub „konwencją").

Popierany przez Unię Europejską (UE) projekt wspierałby wysiłki państw-stron na rzecz wprowadzania w życie tekstu konwencji oraz różnych aspektów *planu działania z Siĕm Réab – Angkoru (SRAAP)* na lata 2025–2029.

Proponowany projekt opierałby się na pracach przeprowadzonych na mocy decyzji Rady (WPZiB) 2021/257 – opierającej się z kolei na sukcesach i doświadczeniach zdobytych dzięki decyzjom Rady (WPZiB) 2017/1428 i 2012/700/WPZiB oraz wspólnemu działaniu 2008/487/WPZiB, przy czym– wszystkie projekty są wdrażane przez jednostkę wspierającą realizację konwencji.

Proponowany projekt przyczyniłby się do dalszego wdrażania Agendy ONZ dotyczącej kobiet, pokoju i bezpieczeństwa zawartej w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325.

2. **Projekt**

2.1. ***Szersze wdrażanie art. 5***

2.1.1. *Cel*

Propagowanie zwiększenia odpowiedzialności na szczeblu krajowym i lepszego rozumienia zobowiązań wynikających z art. 5 oraz sposobów ich realizacji, w tym poprzez wspieranie współpracy (na szczeblu międzynarodowym, regionalnym, trójstronnym, Południe–Południe) na mocy art. 6 oraz potrzeby przejrzystości i wymiany informacji na mocy art. 7; w tym poprzez zastosowanie odnośnych *najlepszych praktyk* i działań zapisanych w planie działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2.1.2. *Rezultaty*

— Jeśli chodzi o art. 5, właściwe organy:

  — uzyskują lepszy obraz sytuacji, tak by móc rozwiązać problem zanieczyszczenia improwizowanymi minami przeciwpiechotnymi w ramach konwencji, m.in. poprzez sprawozdawczość, edukację w zakresie ryzyka związanego z minami oraz ograniczanie ryzyka, badania i rozminowywanie,

  — zwiększają wiedzę o potrzebie zapewnienia trwałych zdolności w zakresie przeciwdziałania nowym/pozostałym zanieczyszczeniom minami na długo przed zakończeniem działań,

  — udoskonalają edukację na temat zagrożenia związanego z minami w zależności od kontekstu,

  — uzyskują więcej informacji na temat znaczenia analizy zrównoważonych innowacyjnych technologii i metodologii na potrzeby badań i rozminowywania;

  — uczą się wdrażać najlepsze praktyki i inne odpowiednie działania przewidziane w planie działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029 i usprawniają to wdrażanie.

— Jeśli chodzi o art. 6, właściwe organy:

  — wspierają partnerstwa na rzecz ukończenia lub utworzenia krajowych platform działań przeciwminowych,

  — intensyfikują konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym ze społeczeństwem obywatelskim,

  — w większym stopniu uwzględniają aspekt płci i zróżnicowane potrzeby społeczności, których dotyczy problem min, w odniesieniu do kwestii krajowych, jak i środowiskowych,

  — zwiększają zdolności i faktyczne uczestnictwo społeczności będących beneficjentami.

— Jeśli chodzi o art. 7, właściwe organy:

— zwiększają przejrzystość poprzez terminowe składanie wysokiej jakości sprawozdań,

— ulepszają wymianę informacji z zainteresowanymi stronami poprzez dyskusje w ramach dialogów krajowych lub regionalnych.

2.1.3. *Beneficjenci*

— Ponad 30 państw-stron w trakcie realizacji zobowiązań wynikających z art. 5 ([1]) lub państw-stron, które niedawno wypełniły te zobowiązania lub są bliskie ich wypełnienia lub które dowiedziały się o nowym lub wcześniej nieznanym zanieczyszczeniu, w tym minami przeciwpiechotnymi o charakterze improwizowanym.

— Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni, których życie jest zagrożone w związku z obecnością lub podejrzeniem obecności min przeciwpiechotnych, w tym min o charakterze improwizowanym, w państwach-stronach, których dotyczy problem min.

2.1.4. *Działania*

Państwa-strony będące beneficjentami mogą wyrazić zainteresowanie organizacją działań krajowych lub regionalnych albo zostać wyznaczone do organizacji takich działań. W obu przypadkach w procesie tym korzystny byłby wkład Komitetu ds. Wdrażania art. 5. Dialogi byłyby organizowane i wspierane wspólnie przez jednostkę wspierającą realizację konwencji i państwo-stronę będące beneficjentem. W duchu współpracy, która stanowiła podstawę konwencji i projektu, odnośne państwa, organizacje międzynarodowe i pozarządowe byłyby konsultowane lub zaangażowane w działania. Miałoby to również zastosowanie w przypadku, gdy państwo będące beneficjentem uczestniczy w „koalicji" państw lub w partnerstwie z Unią Europejską lub państwami członkowskimi.

Działania następcze mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem dialogów, uwag Komitetu lub odnośnej decyzji państw-stron (np. w sprawie wniosków o przedłużenie).

— Maksymalnie cztery (4) regionalne lub krajowe dialogi zainteresowanych stron w celu zajęcia się kwestiami związanymi z art. 5 / bezpieczeństwem ludzi, w tym stosowaniem improwizowanych min przeciwpiechotnych i wywołanymi przez nie konsekwencjami humanitarnymi lub dotyczące państw, w których zbliżają się terminy rozminowywania i które wymagają wsparcia lub chcą usprawnić dialog z zainteresowanymi stronami.

— Maksymalnie cztery (4) wspierające działania następcze.

Działania następcze mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem dialogów, uwag Komitetu lub odnośnych decyzji państw-stron oraz w celu lepszego dostosowania do standardów w rozminowywaniu lub do planu działania z Siĕm Réab – Angkoru.

2.2. ***Szersza realizacja opartego na prawach podejścia do „pomocy dla ofiar" (art. 6 ust. 3)***

2.2.1. *Cel*

Propagowanie zwiększenia odpowiedzialności na szczeblu krajowym, zrozumienia i realizacji zobowiązań wynikających z art. 6 ust. 3 oraz wzmocnionej współpracy i pomocy (art. 6) z uwzględnieniem Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, a także przejrzystości i wymiany informacji na podstawie art. 7, w tym poprzez stosowanie odnośnych najlepszych praktyk i działań przewidzianych w planie działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2.2.2. *Rezultaty*

— Jeśli chodzi o art. 6 ust. 3, właściwe organy:

— opracowują lub udoskonalają plany pomocy dla ofiar /plany dotyczące ofiar z niepełnosprawnościami zawierające konkretne, wymierne, realistyczne i określone w czasie cele,

— zwiększają synergie krajowe z wysiłkami podejmowanymi w ramach Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, a także z innymi ramami krajowymi,

([1]) Afganistan, Angola, Argentyna, Bośnia i Hercegowina, Burkina Faso, Chorwacja, Cypr, Czad, Demokratyczna Republika Konga, Ekwador, Erytrea, Etiopia, Gwinea Bissau, Irak, Jemen, Kambodża, Kolumbia, Mali, Mauretania, Niger, Nigeria, Oman, Państwo Palestyna, Peru, Senegal, Serbia, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Sudan Południowy, Tadżykistan, Tajlandia, Turcja, Ukraina i Zimbabwe.

— propagują potrzebę rehabilitacji, wsparcia psychospołecznego lub partnerskiego oraz scentralizowanej bazy danych,

— wzmacniają pozycję i dalszy rozwój zdolności osób, które przeżyły wybuch min, lub organizacji reprezentujących te osoby,

— uczą się/zwiększają zrozumienie wdrażania najlepszych praktyk i innych odpowiednich działań przewidzianych w planie działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

— Jeśli chodzi o art. 6, właściwe organy:

— zacieśniają partnerstwa i współpracę (na szczeblu międzynarodowym, regionalnym, trójstronnym, Południe–Południe lub z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, a także międzysektorową),

— zwiększają zdolności i faktyczne uczestnictwo społeczności będących beneficjentami.

— Jeśli chodzi o art. 7, właściwe organy:

— zwiększają przejrzystość poprzez terminowe składanie wysokiej jakości sprawozdań,

— ulepszają wymianę informacji z zainteresowanymi stronami poprzez dyskusje w ramach dialogów krajowych lub regionalnych.

2.2.3. *Beneficjenci*

— Ponad 30 państw-stron ([2]), które poinformowały o ofiarach min na terytorium podlegającym ich jurysdykcji lub kontroli, oraz osoby zawodowo zajmujące się prawami osób z niepełnosprawnościami pracujące w tych państwach-stronach.

— Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni, którzy padli ofiarą min i innych wybuchowych pozostałości wojennych, lub społeczności, których dotyczy problem min.

2.2.4. *Działania*

Państwa-strony będące beneficjentami mogą wyrazić zainteresowanie organizacją działań krajowych lub regionalnych albo zostać wyznaczone do organizacji takich działań. W obu przypadkach w procesie tym korzystny byłby wkład Komitetu ds. Pomocy dla Ofiar. Dialogi byłyby organizowane i wspierane wspólnie przez jednostkę wspierającą realizację konwencji i państwo będące beneficjentem. W duchu współpracy, która stanowiła podstawę konwencji i działania, odnośne państwa, organizacje międzynarodowe i pozarządowe byłyby konsultowane lub zaangażowane w działania. Miałoby to również zastosowanie w przypadku, gdy państwo będące beneficjentem uczestniczy w „koalicji" państw lub w partnerstwie z Unią Europejską lub państwami członkowskimi.

— Jedna (1) globalna konferencja – czwarta taka konferencja, jedyna w swoim rodzaju, przynosząca korzyści *podmiotom związanym z konwencją* i szerszym kręgom.

Maksymalnie trzy (3) krajowe lub regionalne dialogi zainteresowanych stron.

— Maksymalnie dwa (2) spotkania ekspertów ds. pomocy dla ofiar.

— Maksymalnie trzy (3) wspierające działania następcze.

Działania następcze mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem dialogów, uwag Komitetu lub odnośnej decyzji państw-stron lub w celu lepszego dostosowania wysiłków na rzecz pomocy dla ofiar do wysiłków podejmowanych na rzecz wypełnienia zobowiązań wynikających z Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

2.3. ***Propagowanie konwencji i jej zasad oraz przystępowania do niej***

2.3.1. *Cel*

Propagowanie przystępowania do konwencji i lepszego zrozumienia jej zasad na wysokim i technicznym poziomie w państwach niebędących stronami.

([2]) Afganistan, Albania, Algieria, Angola, Bośnia i Hercegowina, Burundi, Chile, Chorwacja, Czad, Demokratyczna Republika Konga, Erytrea, Etiopia, Gwinea Bissau, Irak, Jemen, Jordania, Kambodża, Kolumbia, Mauretania, Mozambik, Nikaragua, Niger, Nigeria, Państwo Palestyna, Peru, Salwador, Senegal, Serbia, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Sudan Południowy, Tadżykistan, Tajlandia, Turcja, Uganda, Ukraina i Zimbabwe.

2.3.2. *Rezultaty*

— Zwiększenie wiedzy na temat konwencji i jej zasad wśród dyplomatów lub urzędników wysokiego szczebla w państwach niebędących stronami.

— Lepsze zrozumienie wsparcia, które jest dostępne w kontekście przystąpienia, przez technokratów.

— Korzyści uzyskane w zakresie moratorium albo głosowania Zgromadzenia Ogólnego ONZ przez państwa niebędące stronami.

— Zwiększone/nowe zaangażowanie w konwencję państw niebędących jej stronami.

— Odnowione zobowiązanie zainteresowanych stron konwencji do jej upowszechniania zgodnie z planem działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2.3.3. *Beneficjenci i cele*

— Ponad 30 państw, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji, nie zatwierdziły jej, nie zaakceptowały ani do niej nie przystąpiły.

— Państwa-strony konwencji, organizacje międzynarodowe i organizacje pozarządowe uczestniczące w działaniach na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.

— Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni w państwach, w których wprowadzono zakaz stosowania min.

2.3.4. *Działania*

W tym celu i przy udziale przewodniczącego konwencji – lub, w stosownych przypadkach, nieformalnej grupy na rzecz upowszechnienia – projekt wspierałby działania wysokiego szczebla i działania techniczne na rzecz upowszechnienia. W duchu współpracy, która stanowiła podstawę konwencji i projektu, odnośne państwa i organizacje międzynarodowe byłyby konsultowane lub zaangażowane w działania. Miałoby to również zastosowanie w przypadku, gdy państwo będące beneficjentem uczestniczy w „koalicji" państw lub w partnerstwie z Unią Europejską lub państwami członkowskimi.

Działania obejmowałyby:

— maksymalnie dwie (2) misje wysokiego szczebla z udziałem specjalnych wysłanników lub przewodniczącego konwencji lub innego urzędnika państwowego, który może uczestniczyć w kontaktach na wysokim szczeblu w państwach niebędących stronami, lub w spotkania na szczeblu ambasadorów w siedzibie głównej Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) lub w siedzibach regionalnych lub w państwie-stronie, stosownie do przypadku, lub

— maksymalnie dwa (2) krajowe lub regionalne spotkania na szczeblu dyplomatycznym lub technicznym z państwami niebędącymi stronami; lub

— Połączenie spotkania wysokiego szczebla ze spotkaniem technicznym.

Działania następcze – w tym sponsorowanie odpowiednich urzędników z państw docelowych, aby umożliwić im uczestnictwo w spotkaniach konwencji – mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia wynikające z misji upowszechniających, uwag przewodniczącego, strategii nieformalnych lub krajowych grup lub odnośnej decyzji państw-stron.

2.4. ***Przestrzeganie art. 3, w tym poprzez wspieranie współpracy i pomocy***

2.4.1. *Cel*

Wspieranie wdrażania art. 3, 7 i 8 (przestrzeganie) poprzez propagowanie wykorzystania zachowanych min przeciwpiechotnych zgodnie z przeznaczeniem, ich niszczenia lub rozważania rozwiązań alternatywnych dla tych min zgodnie z planem działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2.4.2. *Rezultaty*

Państwa-strony:

— zwiększenie przestrzegania postanowień w wyniku lepszego zrozumienia zobowiązań wynikających z art. 3,

— zwiększona przejrzystość i sprawozdawczość dzięki sprawozdaniom rocznym i oświadczeniom,

— zmniejszenie liczby min zachowanych w wyniku interwencji,

— odnowienie współpracy w celu zbadania alternatyw dla uzbrojonych min przeciwpiechotnych albo zniszczenia zachowanych min.

2.4.3. *Beneficjenci*

— Ponad 60 państw-stron posiadających zobowiązania wynikające z art. 3 oraz personel odpowiedzialny za wspomniane miny.

— Państwa-strony chcące zapewnić współpracę i pomoc w tym zakresie.

— Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni w państwach, w których niszczone są wcześniej zachowane miny.

2.4.4. *Działania*

Państwa-strony będące beneficjentami mogą wyrazić zainteresowanie organizacją działań lub uczestnictwem w tych działaniach albo zostać wyznaczone do organizacji tych działań lub uczestnictwa w nich. W każdym przypadku w procesie tym wykorzystuje się wkład przewodniczącego konwencji i Komitetu na rzecz Przestrzegania Postanowień Konwencji w duchu Współpracy.

Działania byłyby organizowane i wspierane wspólnie przez jednostkę wspierającą realizację konwencji i państwo będące beneficjentem lub państwo przyjmujące. W duchu współpracy, która stanowiła podstawę konwencji i projektu, odnośne państwa, organizacje międzynarodowe i pozarządowe byłyby konsultowane lub zaangażowane w działania. Miałoby to również zastosowanie w przypadku, gdy państwo będące beneficjentem uczestniczy w „koalicji" państw lub w partnerstwie z Unią Europejską lub państwami członkowskimi.

Działania obejmowałyby:

— Maksymalnie jeden (1) regionalny, krajowy, internetowy warsztat techniczny lub wsparcie krajowe.

— Maksymalnie jedno (1) działanie następcze – w tym sponsorowanie odpowiednich urzędników z państw docelowych, aby umożliwić im uczestnictwo w posiedzeniach konwencji lub innych państw-stron w celu dalszego zbadania technik lub ekspertów wizytujących wspomniane państwa.

Działania następcze mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem wniosków z warsztatów, uwag przewodniczącego lub odnośnej decyzji państw-stron.

2.5. ***Propagowanie wdrażania ustawodawstwa krajowego na mocy art. 9***

2.5.1. *Cel*

Propagowanie przestrzegania art. 9 poprzez wymianę informacji i wsparcie dla ustawodawstwa krajowego zakazującego wszelkiej działalności zabronionej państwu-stronie popełnionej przez jakąkolwiek osobę lub na terytorium podlegającym jego jurysdykcji lub kontroli. Wspieranie państw-stron w realizacji ich zobowiązania na mocy art. 9 oraz składanie sprawozdań na mocy art. 7 na temat środków podjętych zgodnie z planem działania z Siĕm Réab – Angkoru na lata 2025–2029.

2.5.2. *Rezultaty*

— Większe przestrzeganie zobowiązań wynikających z art. 9 przez państwa-strony, które nie ustanowiły krajowych środków wykonawczych ani nie zgłosiły, czy uważają istniejące ustawodawstwo za wystarczające.

— Zwiększona przejrzystość i sprawozdawczość dzięki sprawozdaniom rocznym i oświadczeniom państw-stron.

— Odnowiona współpraca między państwami-stronami lub z organizacjami w celu zbadania przestrzegania.

2.5.3. *Beneficjenci*

— Ponad 40 państw-stron, które nie zrealizowały zobowiązań wynikających z art. 9 ([3]), oraz personel odpowiedzialny za wspomniane przepisy.

— Państwa-strony chcące zapewnić współpracę i pomoc w tym zakresie.

— Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni w państwach, w których istnieje wystarczające ustawodawstwo.

([3]) Antigua i Barbuda, Bahamy, Bangladesz, Barbados, Benin, Boliwia, Botswana, Dominika, Ekwador, Eswatini, Gabon, Gambia, Ghana, Grenada, Gwinea, Gwinea Równikowa, Haiti, Jamajka, Kamerun, Komory, Kongo, Liberia, Madagaskar, Malawi, Malediwy, Nauru, Nigeria, Palau, Państwo Brunei Darussalam, Republika Dominikańska, Republika Zielonego Przylądka, Rwanda, Saint Lucia, San Marino, Sierra Leone, Somalia, Sudan Południowy, Surinam, Togo, Turkmenistan, Tuvalu, Uganda, Urugwaj, Vanuatu, Wyspy Salomona oraz Wyspy Świętego Tomasza i Książęca.

2.5.4. *Działania*

Państwa strony będące beneficjentami mogą wyrazić zainteresowanie organizacją warsztatu krajowego albo zostać wyznaczone do organizacji takiego warsztatu. W każdym przypadku w procesie tym wykorzystuje się wkład przewodniczącego konwencji i Komitetu na rzecz Przestrzegania Postanowień Konwencji w duchu Współpracy. Działania byłyby organizowane i wspierane wspólnie przez jednostkę wspierającą realizację konwencji i państwo będące beneficjentem lub państwo przyjmujące. W duchu współpracy, która stanowiła podstawę konwencji i projektu, odnośne państwa, organizacje międzynarodowe i pozarządowe (np. Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża) byłyby konsultowane lub zaangażowane w działania.

Działania obejmowałyby:

— Maksymalnie jeden (1) regionalny, krajowy lub internetowy warsztat techniczny.

— Maksymalnie jedno (1) wspierające działanie następcze.

Działania następcze – w tym sponsorowanie odnośnych urzędników z państw docelowych, aby umożliwić im uczestnictwo w posiedzeniach konwencji i angażowanie się w dyskusje na temat kwestii związanych z art. 9, lub ekspertów międzynarodowych, aby umożliwić im wizyty we wspomnianych państwach – mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia wynikające z wniosków z warsztatów, uwag przewodniczącego lub odnośnej decyzji państw-stron.

2.6. ***Udowadnianie zobowiązania Unii i państw członkowskich na rzecz konwencji***

2.6.1. *Cel*

Propagowanie konwencji i podkreślanie wkładu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w jej wprowadzenie w życie.

2.6.2. *Rezultaty*

— Lepsze zrozumienie roli Unii Europejskiej i jej państw członkowskich przez podmioty związane z konwencją i w rozminowywanie.

— Zwiększenie wiedzy na temat konwencji wśród ogółu społeczeństwa.

2.6.3. *Beneficjenci i cel*

— Ponad 190 państw członkowskich ONZ, w tym 164 państwa-strony konwencji

— Delegatury i struktury Unii Europejskiej, państwa, organizacje międzynarodowe i pozarządowe oraz ogół społeczeństwa w miejscach, w których prowadzone są działania

2.6.4. *Działania*

Zgodnie z poprzednimi projektami UE jednostka wspierająca realizację konwencji zobowiązałaby się do podkreślenia roli Unii i państw członkowskich wśród podmiotów związanych z konwencją oraz w państwach będących beneficjentami i państwach docelowych. W tym celu i w ramach planu na rzecz komunikacji i wyeksponowania jednostka wspierająca realizację konwencji prowadziłaby następujące działania:

— maksymalnie dwa (2) działania o dużej widoczności lub działania promocyjne, oraz

— maksymalnie cztery (4) briefingi – takie jak rozpoczęcie lub zakończenie projektu oraz coroczne briefingi na etapie wdrożenia.